

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **W. A. N. H.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2016, č. j. KRPU-242780-40/ČJ-2016-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 1. 2017, č. j. 41 A 9/2016 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“). Žalovaná svým rozhodnutím

prodloužila dobu trvání zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, o 27 dnů od uplynutí doby trvání zajištění, stanovené již dříve rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPÚ-242780-15/ČJ-2016-040022 (dále jen „rozhodnutí o prvotním zajištění“).

Stěžovatel byl dne 24. 11. 2016 u obce Cínovec zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, poté, co byl spolu s dalšími cizinci zjištěn v úkrytu v kamionu srbské MPZ bez cestovních dokladů. V rámci následného podání vysvětlení stěžovatel mj. uvedl, že se narodil dne X. Rovněž policii sdělil, že se nechce vrátit do Bulharska, neboť tamní policií byl fyzicky i psychicky týrán. Poté, co mu bylo vydáno rozhodnutí o prvotním zajištění, stěžovatel správním orgánům sdělil, že datum jeho narození je ve skutečnosti X. Toto své tvrzení zopakoval i ve svém písemném prohlášení ze dne 2. 12. 2016. Dne 28. 11. 2016 bylo na žádost žalované provedeno lékařské vyšetření kostního věku stěžovatele se závěrem, že skelet odpovídá věku přibližně X let. Dne 9. 12. 2016 obdržela žalovaná sdělení bulharské Státní agentury pro uprchlíky, ve kterém je uvedeno bulharskou stranou evidované datum narození stěžovatele X, přičemž jméno a příjmení stěžovatele je zapsáno jako „A. V.“

Krajský soud v napadeném rozsudku předně konstatoval, že předmětem přezkumu v jiném řízení bylo i rozhodnutí o prvotním zajištění stěžovatele, přičemž toto bylo krajským soudem shledáno zákonným a přezkoumatelným, což vedlo k zamítnutí příslušné stěžovatelovy správní žaloby rozsudkem krajského soudu ze dne 27. 12. 2016, č. j. 41 A 5/2016 – 40. Z toho důvodu je namístě zabývat se v případě přezkumu rozhodnutí žalované, jímž byla doba trvání zajištění toliko prodloužena, tím, zda jsou splněny podmínky pro to, aby zajištění cizince nadále pokračovalo. Pokud jde o nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, citoval krajský soud obsáhle závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, stejně jako rozsudku téhož soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59. Podle krajského soudu je z rozhodnutí žalované a z obsahu správního spisu zřejmé, že v mezidobí od vydání rozhodnutí o prvotním zajištění do vydání rozhodnutí žalované nedošlo ke změně skutkových okolností, na kterých se první z uvedených rozhodnutí zakládalo. Nezměnily se tudíž ani okolnosti, z nichž vycházel závěr žalované o přijatelnosti předání stěžovatele do Bulharska z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Pokud stěžovatel takovou změnu okolností spatřoval v jím nově uvedeném datu svého narození, shodl se krajský soud s žalovanou v tom, že se jedná o jeho účelové tvrzení, motivované patrně snahou o získání postavení nezletilého uprchlíka, na základě něhož by musel být předán orgánu sociálně-právní ochrany dětí do režimu, jenž umožňuje útěk. V podrobnostech k otázce věku stěžovatele odkázal krajský soud na vypořádání příslušné žalobní námitky stěžovatele v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění.

pokračování

Jelikož krajský soud shledal, že ve výše specifikovaném mezidobí nedošlo ke změně skutkových okolností, uzavřel, že pro účely odůvodnění rozhodnutí žalované postačovalo odkázat na odůvodnění rozhodnutí o prvotním zajištění. Skutečnost, že žalovaná ve svém rozhodnutí výslovně nekonstatovala, že i v případě možnosti předání stěžovatele do Bulharska lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí o prvotním zajištění, neshledal krajský soud takovou vadou rozhodnutí, která by zakládala jeho nepřezkoumatelnost. Stěžovateli totiž bylo známo, z jakých důvodů vycházelo rozhodnutí o prvotním zajištění, přičemž z rozhodnutí žalované je zřejmé, že nedošlo ke změně skutkových okolností podstatných pro trvání zajištění žalobce. Pokud tedy žalovaná odkázala na rozhodnutí o prvotním zajištění v celém rozsahu, pak z tohoto implicitně vyplývá, že podmínky, za kterých bylo o prvotním zajištění rozhodnuto, zůstaly i nadále relevantními i v jednotlivých dílčích otázkách, jako je právě namítaná potencialita transferu. Žalovaná tedy nebyla povinna výslovně opakovat argumentaci, které užila v rozhodnutí o prvotním zajištění. Závěrem krajský soud konstatoval, že srovnávání stěžovatelova případu s rozhodnutími správních soudů ve zdánlivě srovnatelných věcech, kdy však žalobci (stěžovatelé) měli být navraceni do Maďarska, namísto nyní předmětného Bulharska, není případné.

Stěžovatel v kasační stížnosti rozporuje právní názor krajského soudu, dle kterého není třeba, aby se správní orgán v rámci rozhodnutí o prodloužení trvání doby zajištění opětovně zabýval otázkou přijatelnosti předání cizince do členského státu jinak příslušného k posouzení cizincovy žádosti o mezinárodní ochranu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, reprezentované např. rozsudky ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 Azs 82/2016 – 26, ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 Azs 115/2016 – 26, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1 Azs 194/2016 – 24 a ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 196/2016 – 22, je třeba zabývat se přijatelností předání cizince do jiného členského státu dublinského systému i v rozhodnutích o prodloužení zajištění. K tomu stěžovatel dodává, že problematičnost bulharského azylového systému je v obecné rovině známa. Obdobně jako v řízení před krajským soudem odkazuje na „zprávu Aida Country Report: Bulgaria“ z února 2017, nebo blíže nespecifikovanou výzvu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 2014, k nepředávání žadatelů o mezinárodní ochranu, která byla následně odvolána. V žádném případě však dle stěžovatele nelze tvrdit, že situace v Bulharsku je natolik statická, aby nepřipadalo v úvahu to, že dojde k takovým změnám, že dosavadní nedostatky mírnějšího rázu překročí tolerovatelnou míru a bude tak nově dán důvod ke konstatování nepřijatelnosti předání žadatelů o azyl do Bulharska, podobně jak k tomu Nejvyšší správní soud dospěl postupně v případě Maďarska.

Žalovaná pro účely vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své předchozí vyjádření ke stěžovatelově žalobě. Ztotožnila se se závěry přijatými krajským soudem v napadeném rozsudku a poukázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž postačí v podrobnostech odůvodnění rozhodnutí dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců odkázat na odůvodnění rozhodnutí o prvotním zajištění (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012 – 46 a ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59). Okolnosti zajištění zůstaly i při rozhodování o prodloužení trvání doby zajištění stejné, pročez nebylo třeba, aby byly znovu detailně popisovány v rozhodnutí žalované.

Kasační stížnost je přípustná.

Kasační stížnost není důvodná.

Ohniskem stěžovatelovy kasační argumentace je polemika s názorem, který měl vyslovit krajský soud v napadeném rozsudku, a dle kterého se správní orgán při posuzování naplnění podmínek pro prodloužení trvání zajištění dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nemusí z úřední povinnosti zabývat případnými novými skutečnostmi, jež by mohly mít vliv na potencialitu dublinského transferu. Nejvyšší správní soud považuje námitku, kterou daná stěžovatelova polemika představuje, za lichou. Krajský soud v napadeném rozsudku nevyslovil (a ani implicitně neobsáhl) uvedený právní názor. Řešil naopak otázku, zda je třeba v odůvodnění takového rozhodnutí explicitně pojednat zvlášť o tom, že právě v případě otázky potenciálních systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nedošlo v příslušném členském státě k novému vývoji, či zda v takovém případě postačí, když správní orgán obecně uvede, že v žádném ohledu nedošlo k novému vývoji a že důvody prvotního zajištění ob stojí i s ohledem na čas, který v mezidobí uplynul. Krajský soud tedy nikterak nezpochybnil závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje.

Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že se žalovaná v rozhodnutí o prvotním zajištění zabývala otázkou systémových nedostatků skutečně zevrubně, zejména na str. 6 a 7 uvedeného rozhodnutí; tyto důvody obstály i při soudním přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 38/2017). Žalovaná v následném rozhodnutí o prodloužení trvání zajištění stěžovatele v závěru str. 6 konstatovala, že *„nejdou žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání na území Bulharské republiky uskutečněno“*. Nejvyšší správní soud má za to, že z uvedeného nemohou vyvstat jakékoli pochybnosti o tom, zda se žalovaná otázkou potenciality transferu zabývala i v rámci rozhodnutí o prodloužení trvání zajištění. Za takové situace může být hypoteticky opodstatněná pouze námitka, že žalovaná uvedenou otázku posoudila nesprávně, nikoliv však již námitka, že se otázkou vůbec nezabývala.

Lze proto uzavřít, že základní premisa stěžovatelovy argumentace, tj. že krajský soud zaujal názor, dle kterého není třeba zabývat se v rozhodnutí o prodloužení trvání zajištění dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců otázkou potenciality transferu - konkrétně otázkou přítomnosti systémových nedostatků azylové procedury příslušného členského státu, není validní. Nadto lze podotknout, že v případě, kdy je správní orgán v rámci rozhodování o prodloužení zajištění cizince povinen opětovně se z úřední povinnosti zabývat individuálním posouzením potenciality dublinského transferu, avšak sám dospěje k závěru, že nedošlo k relevantní změně okolností, není třeba lpět na tom, aby zcela opakoval již dříve provedené a odůvodněné posouzení potenciality transferu. Nejvyšší správní soud proto aprobejuje odkaz krajského soudu na dílčí právní názor kasačního soudu dle rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124. Nejvyšší správní soud zde ohledně nároků na odůvodnění aktualizované úvahy správního orgánu o aplikovatelnosti zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců konstatoval, že *„[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně*

pokračování

znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ Ačkoli v citované věci šlo o zajištění cizince dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nikoli dle § 129 odst. 1, 3 téhož zákona, a potencialita obou zajištění byla sporná v různých aspektech, lze konstatovat, že nároky na odůvodnění uvážení o prodloužení zajištění jsou v obou typových situacích obdobné a váží se zejména na aktualizaci skutkových okolností a s tím spojené zevrubné vyličení potřeby prodloužení doby zajištění. Nejvyšší správní soud se proto v nynější věci přidržel výše citovaného právního názoru a dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí žalované je dostatečné a přezkoumatelné právě ve vazbě na odůvodnění rozhodnutí o prvotním zajištění.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. V napadeném rozsudku, ani v jemu předcházejícím řízení před krajským soudem, přitom neshledal přítomnost takových vad, ke kterým by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení, a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 27. 12. 2016, č. j. 41 A 9/2016 – 19, ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Dle § 35 odst. 8 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený advokát žalobce jakožto stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti. Náklady takového zastoupení potom nese stát. Ustanovený zástupce již v rámci podání obsahujícího kasační stížnost vyčíslil náklady zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, spočívající v odměně zástupce za jeden úkon právní služby - písemné podání ve věci samé (kasační stížnost) a v paušální náhradě hotových výdajů. Odměna za daný jeden úkon právní služby činí 3100 Kč [podle § 1 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“], přičemž se dále navyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč (21 % z 3100 Kč). Ustanovenému zástupci stěžovatele tudíž za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti náleží celkem částka 4114 Kč. Tato mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu